

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Silvanectensi Episcopo, Et Abbati Latiniacensi Parisiensis diocesis, &
Decano Silvanectensi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

EPISTOLARVM
SIVE
REGESTORVM
INNOCENTII III.
ROMANI PONTIFICIS
LIBER DECIMVS TERTIVS.

SILVANECTENSI EPISCOPO, ET ABBATI
Latiniacensi Parisiensis dioecesis, & Decano Silvanectensi.

Epist. s.
Conuentione
magistri Abba-
tis Cuthberti
in
Cap. Ad peti-
tionem de Arca-
ria

AD petitionem Vualteri quondam monasterij Corbeiensis Abbatis dilectis filiis magistro scholarum & magistris Roberto de Corzon & P. Canonis Noviomensibus ejusdem loci à nobis dudum correctione commissa, ipsi bis ad idem monasterium accedentes, quibusdam correctis ibidem, nonnulla quæ statuenda fuerant statuerunt, inquisitionis instantiam quorundam impediende malitia retardando, ad quorum contumaciam reprimendam seculare intendebant brachium invocare. Verùm dilectus filius noster Guala sanctæ Mariæ in Porticu Diaconus Cardinalis, tunc apostolicæ sedis Legatus, interim ad idem veniens monasterium, supradicto Vualtero præsentem nec reclamante, super statu monasterij memorati cepit inquirere diligenter, & cùm inquisitione finita prædictum Vualterum Parisius evocasset propofiturum contra inqui-

sitionem eandem si quid rationabiliter duceret proponendum, idem Vv. præsentiam ejus adiens allegavit quòd in monasterij correctione procedere non valebat, quæ prædictis iudicibus prius fuerat auctoritate nostra commissa, & Cardinalem ipsum ex justis causis se asserens habere suspectum, vocem ad nos appellationis emisit. Porro Cardinalis inspectis his quæ probata fuerant contra eum, de consilio peritorum ipsum amovit à regimine abbatiæ, dando fratribus ejusdem loci liberam facultatem alium eligendi. Qui dilectum filium Iohannem Abbatem Corbeiensis, tunc Priorem de Argentolio, virum providum & honestum, elegerunt concorditer in Abbatem. Cùm autem dictus Vv. postmodum ad sedem apostolicam accessisset, asserens se per Cardinalem ipsum quorundam falsis suggestionibus circumventum ab abbatiâ sine rationabili causa remotum, nos ejusdem cœnobij tranquil-

E e e iij

litati paterna sollicitudine providere volentes, venerabilibus fratribus nostris Archiepiscopo Remensi & Attrebatensi Episcopo dedimus in mandatis ut ad compositionem inter eundem W. & substitutum ei darent studium & operam efficacem, alioquin tam per jam dictum Legatum quam per alios inquirerent diligentius veritatem, & eam nobis usque ad festum sancti Remigij proximò tunc venturum fideliter intimarent; ut per eorum relationem certiores effecti, procederemus in eodem negotio prout procedendum utilius videremus. Qui cum super reformatione pacis proficere nequiverint, sicut ex litteris eorum accepimus, processerunt ad inquirendum super præmissis omnibus veritatem, testibus ab utraque parte receptis, & ea quæ tam per se quam per Cardinalis inquisitionem invenerant nobis sub sigillis propriis transmiserunt. Nuper autem præfatis W. atque I. in nostra propter hoc præsentia constitutis, idem W. quod à Legato post appellationem ad nos interpositam factum fuerat petiit revocari, allegans quòd cum correctio monasterij fuerit iudicibus memoratis iuncta, & ipsi quibusdam correctis, & nonnullis statutis ibidem, aliorum correctionem ex causa duxerint rationabili differendam, Cardinalis interim de jure non potuit procedere ad eandem, cum generale mandatum non derogeret speciali. Ad quod fuit ex adverso responsum quòd cum W. præsentem nec reclamante ad inquisitionem processerit Cardinalis, idem W. videtur in hoc tacite consensisse ut inquisitione facta corrigeret Cardinalis quæ corrigenda videret. Contra quod idem W. taliter proponebat, quòd licet statim ut cæpit inquirere Cardinalis, non duxerit reclamandum, credens eum nolle procedere contra ipsum, sed absque sui gravamine aliquid in Ecclesia utiliter ordinare, postquam tamen evocatus ab ipso cognovit quòd adversus eum procedere intendebat, ejus declinavit examen, ad nostram audientiam appellando. Proposuit insuper pars adversa quòd cum prædicti iudices omisissent in monasterij correctione procedere, ac periculum traheret ad se mora, Cardinalis ipse, ad quem spectabat ex iuncto sibi legationis officio cura ejus, ad reformationem ipsius loci interponere potuit partes suas. Cum enim secundum juris civilis auctoritatem, in illis etiam casibus in quibus solemnis ordo iudicarius observatur, in criminali causa ultra biennium à contestatione litis non sit ejus

instantia protrahenda, & nos quoque consulti quando delegatus à nobis, qui sententiam tulerat, jurisdictionem suam interponere valeat ut sententiæ pareatur, respondisse noscitur quòd usque ad annum integrum jurisdictionem sibi commissam ad exequendum sententiam valeat exercere, dictis iudicibus differentibus in correctione procedere, cum jam decem & septem essent menses elapsi ex quo noscuntur mandatum apostolicum recepisse, ac de criminibus, licet non criminaliter ageretur, correctioni non immerito Cardinalis insistere potuit memorata. Sed ad hoc altera pars respondit quòd hoc colore excusationis haberet si prædicti iudices à Legato communiti ad correctionem procedere neglexissent. In quo casu eorum fortè defectus per diligentiam potuisset Legati suppleri, sicut de Metropolitano in canonibus legitur quòd tunc demum ea potest facere quæ ad suffraganeos pertinent cum illa suffraganei negligunt adimplere. His igitur & aliis quæ utraque pars proponere curavit auditis, inquisitione utraque, Cardinalis videlicet & Archiepiscopi & Episcopi prædictorum, diligenter inspecta, intelleximus ex depositionibus juratorum quòd cum tempore promotionis ipsius W. octo milium librarum debito monasterium gravaretur, & non multo tempore post idem debitum usque ad duo milia librarum fuerit diminutum, nunc tamen usque ad sex milium librarum summam exerevit, cum, sicut prius contigerat, de proventibus monasterij debitum potius diminui debuerit quam augeri, nisi rectoris incuria obstitisset. Et quavis ad excusationem suam proposuerit idem W. quòd propter expensas factas in causa quam contra Cluniacense monasterium habuit, in qua quendam prioratum evicit, idem fuerat debitum augmentatum, fuit tamen ei ex adverso responsum quòd propter expensas illas debitum interim augmentari non debuit, cum propter hoc possessiones quasdam ejusdem obligaverit prioratus, maxime cum in ejusdem protectione negotij vix expensæ fuerint mille libræ. Adjecit etiam dictus W. quòd occasione cujusdam domus quam in villa Corbeix de novo construxerat, debitum supra dictum exerevit. Ad quod pars adversa respondit quòd ex proventibus monasterij expensas hujusmodi facere potuit absque onere debitorum, præsertim cum propter hoc non modicum auxilium à burgensibus fuerit eidem impensum. Præterea cum ex

confessione ipsius constiterit quod in Capitulo præstiterat juramentum ne debitum de novo contraheret, ac postea contraxerit debitum contra juramentum proprium veniendo, sicut testes deponunt, argui de perjurio videbatur. Ad quod idem W. hoc modo respondit, quod etsi primò hujusmodi præstiterit juramentum, postea tamen quoddam factum fuit in Capitulo constitutum, per quod juramentum ipsum extitit relaxatum. Sed contra hoc pars altera replicavit, quia cum non constiterit quod per tale statutum revocatum fuerit juramentum, & apparet eundem W. non solummodo juramentum de debito non contrahendo præstasse, sed venisse postea contra illud, manifestè liquebat ipsum reatum perjurij incurrisse. Sed & ipse insufficientia & negligentia dissoluta videbantur manifestè probari. Et quamquam aliqui testium eum, quantum in se, dixerint esse bonum, nulli tamen deposuerunt expressè quod utilis esset ejus provisio monasterio sæpèdicto. Cum ergo nobis de talibus fuerit sufficiens in tali negotio facta fides propter quæ præfatus W. erat meritò amovendus, etsi restituendus foret propter judicarium ordinem non servatum, ob causas tamen prædictas ipsum providimus manere privatum regimine abbatiæ, Iohannem nihilominus supradictum, quem pro eo quod, præfatus W. propter juris ordinem non servatum quodammodo inordinatè remoto, intelleximus ob eandem causam per consequentiam minus legitime substitutum, per sententiam amoventes: quem quia non propter personæ vitium vel defectum, sed propter juris solemnitatem, sicut præmissum est, prætermissam amovimus, ipsum postmodum restitimus in Abbatem, & memorato W. in loco qui dicitur Guidoc cum pertinentiis suis in imperio constitutis iussimus provideri; ita videlicet quod ibi cum uno Corbeiensis monacho commoretur, & censum quinque marcarum ad pondus Colonienfem in festo Purificationis beate virginis Abbati & successoribus suis annuatim persolvat, & personatibus ac Ecclesiæ ejusdem baliæ jamdicti Abbatis & successorum suorum donationi liberæ reservatis, eisdem fidelitates & homagia liberorum hominum eorundem locorum debeant exhiberi, ac in juramento fidelitatis quod eisdem fuerit præstitum exprimeretur quod iidem homines supradictum W. super suæ provisionis proventibus nullatenus damnificare præsumant; ita videlicet quod & ipse W. super

indemnitate prædictæ baliæ, ne ipsam dilapidet, corporale præbeat juramentum. Si quid autem post sententiam nostram super utriusque amotione prolata circa electionem Abbatis, quam in prolatione ipsius sententiæ nostræ duximus providentiæ reservandam, à Corbeiensibus monachis vel quolibet alio in ejusdem Abbatis præjudicium fuerit attentatum, id decernimus non valere. Quocirca discretioni vestræ per apostolica scripta mandamus quatenus quod à nobis est pro ipsius monasterij utilitate provisum faciatis appellatione remota inviolabiliter observari, corrigentes circa Priorem & monachos & prioratus monasterij memorati cum consilio Abbatis ipsius quæ secundum Deum & beati Benedicti regulam fuerint corrigenda, & statuente ibidem quod regulare fuerit & honestum, contradictores, si qui fuerint, vel rebelles per censuram ecclesiasticam appellatione postposita compescendo. Quod si non omnes &c. duo vestrum ea nihilominus exequantur. Datum Laterani v. 11. Kalend. Martij, pontificatus nostri anno tertio decimo.

*SANCTI PETRI LATINIACENSIS
& Caroli loci Abbatibus Parisiensis & Silvanensibus diocesum, & Decano Silvanensium.*

Cum sicut dilectus filius Abbas Corbeiensis nostris auribus intimavit, monasterium sibi commissum in spiritualibus & temporalibus non modicam incurrerit læsionem, discretioni vestræ per apostolica scripta mandamus quatinus ad ipsum personaliter accedentes, ad levamen ipsius monasterij ac prioratum ejus monachos quos & quò transferendos videritis, potestate seculari ad hoc, si opus fuerit, invocata, donec monasterium respirare valeat inter angustias imminentes, in aliis monasteriis ordinis consimilis collocetis, duos aut tres religiosos monachos, quos de alienis monasteriis duxeritis evocandos, ad reformationem ordinis inducentes ibidem, & Abbates nihilominus ad quorum Ecclesias ipsos duxeritis transmittendos ad receptionem eorum, si necesse fuerit, censura canonica sublato appellationis obstaculo compellentes. Quod si non omnes &c. duo vestrum &c. Datum Laterani v. Kalend. Martij, anno tertio decimo.

*Epist. 1.
De eodem articulo.*

